



תשפ"ג

ראה

על פי פנימיות התורה מפי ר' יעקב יוסף כהן

"ראה אנכי נתן לפניכם היום ברכה וקללה"¹

התחלת הפרשה מעוררת מיד שאלה, מדוע תחילת הפסוק היא פניה בלשון יחיד – 'ראה', ואילו המשכו לשון רבים 'לפניכם'?

ההמשך גם מעורר שאלות –

"והיה כי יביאך יהוה אל־הארץ אשר־אתה בא־שמה לרשתה ונתתה את־הברכה על־הר גרים ואת־הקללה על־הר עיבל"²

ברכה או קללה זה דבר שניתן לשים אותו על הר?

וכך גם בהמשך הפסוקים, קיים מעבר מלשון יחיד ללשון רבים ולהיפך. אבל המעבר הזה בתוך פסוק אחד, כולט בעיקר בפסוק הראשון של הפרשה.

ראה – השם ה-69 משמות ע"ב³ – ר' נפת.

כותב ב'חסד עולם', ר' משה דוד וואלי⁴ זי"ע – 'השם הזה הוא שם שמסוגל למי שתועה להגיע אל דרך הישר'. כלומר שם שעוזר לך למצוא את הדרך בחיים.

¹ דברים, יא, כו

² דברים, יא, כט

³ ר' נפתח 1 מצ"ב לסיכום- הסבר על שם בן ע"ב אותיות.

⁴ ר' משה דוד וואלי (1769- 17 דצמבר 1776 – ז' בטבת ה'תקל"ז) – היה פרשן מקרא, רופא, מלומד ומקובל יהודי מאיטליה. חי בעיר פדובה. היה תלמיד חבר של הרמח"ל, לאחר שהיה רבו בקבלה, בתחילת לימודו של הרמח"ל. נולד לרבי שמואל, למד אצל רבני פדובה יחד עם הרמח"ל ושניהם הוסמכו לרבנות בערב חג הסוכות ה'תפ"ו. כאשר הקים הרמח"ל את חבורתו, היה הרמ"ד ואלי מראשי החבורה ומנהיגה בהמשך. הרב ואלי היה איש אשכולות, בעל ידיעות נרחבות במקרא, פילוסופיה, רפואה ועוד. למד רפואה באוני' פדובה. בגיל 25 כתב פולמוס באיטלקית על הנצרות בשם, "I Sette Giorni della Verità". כמו כן חיבר עשרות חיבורים על כל התנ"ך המתפרשים על כ- 15,000 עמודים, שחלקם מצויים בכתב יד. הרמ"ד ואלי זי"ע נפטר בז' בטבת תקל"ז, ונטמן בבית הקברות ברחוב ויה דומניקו קמפניולה 24 בפאדובה. על מצבתו כתוב – פ"נ מעלת



ואומר הצדיק שהשם הקודם לו, **השם ה-68, הוא 'חבו' – 'חיל בלע ויקאנו'.** השם הק' אותו אנו מכוונים בתפילת העמידה ב-'תקע בשופר גדול'.

ואומר הצדיק ששם זה מורה על בליעה, דהיינו – 'סיתום'. שכן הנקודה של שם זה היא שהניצוץ נבלע.

ומסביר כי לאחר ה'סיתום' בשם ה-68, מגיע ה'גילוי' בשם ה-69, 'רָאָה', שהראיה עניינה קשר עם החוץ. גילוי. "שכך היא דרך ההנהגה בתחילה סיתום ואח"כ גילוי".

הגילוי הוא תמיד ב'עין חיים', וההסתרה ב'עין הדעת'.

כאשר אנחנו עוברים ל'עין חיים', אנחנו עוברים לאותיות. אם לא תבין שכיחודי, כדי להגיע לגילוי, ל'ראה', אתה צריך לעבור מראיה חיצונית לראיה פנימית, דהיינו לאותיות, אתה לא תצליח לראות את מה שאתה צריך לראות.

במקום זה, אתה תיכנס לתוך מעגלים של מלכודות שכליות ורגשיות בעוה"ז. ובתוך דפוסי ההתנהגות השכליים והרגשיים שבונה לך פרעה, אתה תמשיך להיות בתוך 'עבודת פרך'.

ככל שתרפה את האחיזה שלך בראיה החיצונית, החושית, תוכל לצאת מתוך מגבלת התדר שלה, ולהגיע ל'ראה' שבא אחרי 'חבו'. כל העבודה עם האותיות היא בראש שלך. במחשבת. וההבנה כי המחשבה היא כוח שפועל במציאות, גם אם אתה לא רואה אותה, היא 'ראה' של 'עין חיים'. הבנה שמשנה את החיים.

וכשתיכנס לאותיות, תמצא קישורים שהם 'לא נורמלים', שהם סותרי הגיון. סותרי 'עין הדעת', אבל עם זאת, הם כל כך עקביים מדויקים ומלאי חכמה, שאתה תבין שהם לא סותרים את הדעת, אלא הם פשוט מעל לדעת.

למה אנחנו הולכים לאיבוד בעוה"ז?

כי דברים לא מסתדרים לנו שכלית ורגשית. ומה שאנחנו לא מבינים במסע הזה, הוא שזה בדיוק העניין. הרעיון הוא שדברים לא תמיד יסתדרו לך.

למה?

פשוט. העולם הזה הוא עולם של תיקון. התורה הזו היא תורה של תיקון. תיקון השכל, תיקון הדעת, תיקון הרגש, תיקון המידות, תיקון הדיבור, תיקון המעשה. תיקון.

החכם הרופא המקובל האלקי כמהה"ר משה דוד ואלי זצ"ל נלב"ע יום ג' ז' לחדש טבת שנת תקל"ז". וכתב הרמ"ד ואלי- "הרוח השמח הוא שגובר על כל ההזקות ומתקן את כל הקלקולים". (ספר הליקוטים א').



לפיכך, אתה תמיד תצטרך להגיע מעל למקום שבו אתה נמצא כלוא עכשיו במימד השכלי/תודעתי/רגשי/מעשי שלך. בהכרח, תצטרך לצאת מהדעת בה אתה נמצא כעת, אם אתה רוצה להגיע למקום של גילוי. גילוי של תיקון.

והעבודה של היהודי היא עבודה עם אותיות לשון הקודש. האותיות בהן נברא העולם. שב'אות' יש הכל. מא-ת ובאמצע הקב"ה (ו-זעיר אנפין). ואם תתעקש להגיע לשורש הצופן תגלה נפל-אות. והנקודה הזו של הגילוי המופלא, היא נקודה של שמחה, של שלמות, של רוגע, של תקוה, של גילוי היופי. ואתה מבין בנקודה הזו שאתה בידיים הכי טובות שיש, הידיים של הבורא.

והכלי שאתה מכין לגילוי הזה, קשור לעין שלך, לראיה, 'ראח'. כי כל אחד רואה מתוך עצמו, מתוך העבר שלו, מתוך הפחדים שלו, מתוך השפיטה שלו, מתוך תפיסות המחשבה שלו, מתוך הילדות שלו, מתוך השריטות שלו, מתוך האהבות והשנאות שלו וכן הלאה. הראיה היא אישית לגמרי. נדמה לנו כי כולנו רואים את אותם הדברים באותו העולם, למעשה עולמות אינספור לו לקב"ה, כל אחד – עולם.

ובעולם שלך, נתן לך הבורא להיות 'בורא'. מלך בעולמך. ובעולם שלך, אתה בוחר מאיפה לראות. מהעין? עה"כ גי' **סמא-ל**. או מהאות **ע**? שמורכבת כפי שלמדנו⁵ מהאות **ז** ומהאות **נ** = **ז"ן**.

מה אתה בוחר לראות? את המחלוקת, הפירוד, החוסר? או את כל השפע שמושפע אליך תמיד, ומתבטא במילה 'זן'. שהוא זן ומפרנס את עולמו, תמיד.

האם אתה בוחר לראות את מה שקל לך לראות? ש-**קל** עה"כ גי' **סמאל**; או את **האמת**? דחינו, את **הקב"ה**.

שנכתב בתלמוד – **"ריש לקיש אמר: תיו חותמו של הקב"ה; דאמר ר' חנינא חותמו של הקב"ה אמת"**⁶.

ולמדנו שכל מילויי שם 'אהו-ה'⁷ (גי' **17=טוב**⁸), הם בגי' **אמת** עה"כ (442).

⁵ ר' פרשת 'בהר בחוקותי' תשפ"ג

⁶ תלמוד בבלי שבת נ"ה

⁷ שם אהו-ה במילוי יודין- אלף הי ויו הי=163 **אצבע**; במילוי אלפין- אלף הא ואו הא=136 **קול**; במילוי ההין- אלף הה וו הה=143 (כמניין הקללות בפרשות 'בחוקותי' ו-כ'י תבוא' יחד. למאן דאמר 45 קללות יש בפרשת 'בחוקותי');

⁸ שם 'אהו-ה' ר"ת 'את השמים ואת הארץ', הוא שם הויה בספירת הדעת.



וכל מילויי שם אהי-ה⁹ בגי' 'חותם'.

ויחד 'חותם אמת'.

וכתוב בפסוק- "רֵאָה אֶנְכִי נָתַן לַפְּנִיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה"¹⁰

ש'ראה' היא הראיה האישית שלך (לשון יחיד) את המציאות הכללית שמוציא ה' בעולם, (לשון רבים- 'לפניכם').

'מציאות' שורש מ.צ.א, דהיינו, המציאות היא משהו שצריך למצוא. איך? על ידי יציאה מהתדר המצומצם של החושים, תדר שמצמצם אותך לטווח מאוד קטן של המציאות. שלמדנו¹¹ ש- שכל, טבע, נפש - ר"ת ש.ט.ן.

ומכל האמור אנחנו מבינים שהמילה הראשונה בפרשה- 'ראה', אין עניינה 'שים לב', 'תסתכל', אלא למעשה המילה הראשונה של הפרשה היא הפיתרון. היא השם הקדוש איתנו תוכל למצוא את הדרך הנכונה, על ידי הראיה שלך.

וכתוב בתלמוד¹² - "אמר רבי יצחק: אם יאמר לך אדם 'יגעתי ולא מצאתי-אל תאמן'; 'לא יגעתי ומצאתי-אל תאמן'; 'יגעתי ומצאתי'- תאמן.

ואומר ר' משה דוד וואלי זצ"ל, שבעת הסיתום, דהיינו בחושך, כשאתה לא רואה מה הדרך הנכונה לבור בת, כשאתה ב'תוקף הצרות', אז תכנים את השם הק' 'ראה'. וממנו תקבל כח שיעזור לך.

"הִטָּה אֱלֹהֵי אֲזַנְךָ וְשָׁמַעַתְּ פִּקְחָה פִּקְחָה עֵינֶיךָ וְרָאָה שְׁמֹמְתֵינוּ"¹³

אנחנו אומרים זאת בכל שני וחמישי בתחנון. כשאתה אומר את זה, אתה למעשה מבקש שהשם הק' הזה, יאיר במקום הזה. ש'ראה' אותיות 'האר', אם הראיה היא נכונה; אך אם לא, הרי ש'ראה' אותיות 'ארה', קללה.

וזו הברכה- 'האר', או הקללה- 'ארה', והכל תלוי ב-'ראה' שלך.

⁹ שם 'אהיה' במילוי יודין- שם קס"א- אלף הי יוד הי=161; במילוי אלפין- שם קמ"ג- אלף הא יוד הא=143; במילוי ההין, שם קנ"א- אלף הה יוד הה=151.

¹⁰ דברים, יא, כו

¹¹ בפרשת 'בהר בחוקותי' תשפ"ג

¹² בבלי, מגילה, ו

¹³ דניאל, ט, יח



ואומר ר' משה זכותא זי"ע ב'שורשי השמות' – "והשם הזה מסוגל למי שתועה להגיע אל דרך הישר".

ובעולם הזה אנחנו תועים וטועים. ולא בכדי הקרי של שתי המילים נשמע אותו הדבר. כי כשאתה תועה ומחפש את דרך בחשכת העוה"ז, בתוך ההעלם, בהכרח תטעה. זה חלק מהדרך שמלמדת אותנו את "יתרון האור מן החושך"¹⁴.

ולמדנו¹⁵ שהדרך של האדם בעוה"ז היא להיות בקי ברצוא ובקי בשוב. ולכן **פעמיים 'בקי' (ברצוא ובשוב) = 224 = דרך**.

וזו הסיבה שקדמה התשובה לבריאת העולם. כי הדרך מחייבת טעות, והטעות צריכה להביא אותך בסופו של דבר לתיקון הטעות, לתשובה. לא מתוך כפיה, אלא מתוך הכרה פנימית-ראיה פנימית.

"וַיֹּאמֶר יְהוָה רֵאָה רְאִיתִי אֶת-עֲלֵי עַלְמֵי אֲשֶׁר בְּמִצְרַיִם וְאֶת-עֲלֵקְתָם עַל-מַלְאֲכֵי מִצְרַיִם וְנִשְׁלִי כִי יִדְעֵנִי אֶת-מִכְאָלִי"¹⁶

חנה – מתחננת ומבקשת מעלי שיעזור לה –

"וַיִּתְּנָהּ לָדָר וַתֹּאמֶר יְהוָה עֲבָאוֹת אִם-רֵאָה תִּרְאָה | בְּעֲלֵי אֲמֹתָי וְכִרְתֵּנִי וְלֹא-תִשְׁכַּח אֶת-אֲמֹתָי וְנִתְּנָה לְאֲמֹתַי וְרַע אֲנִשִּׁים וְנִתְּנִי לַיהוָה כְּלִימִי וְזִלְיוֹ וּמוֹרָה לֹא-יֵעָלָה עַל-רֹאשִׁי"¹⁷

וכן בפרשה שלנו – **"רֵאָה אֲנִכִּי נָתַן לְפָנֶיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וְקִלְלָה"**¹⁸

ואומר הצדיק –

"והכל מורין על הגילוי שמתעורר מזה השם"

כל אחת מהראיות, בכ"א מהפסוקים, מביאה לגילוי. לבחירות הדרך, למציאות חדשה.

המילה 'ראה' מתחילה באות 'ריש', שהיא סוד החכמה שעניינה ראיה אמיתית. ולכן המילה 'ראש' מתחילה ב'ריש'. ובארמית 'ראש' = 'ריש'/'רישא'.

¹⁴ "וְרִאִיתִי אֲנִי שֵׁנִשׁ יִתְּרוֹן לְחֻכְמָה מִן-הַסְכָּלִית בִּיתְרוֹן הָאֹר מִן-הַחֹשֶׁךְ" (קהלת ב, יג)

¹⁵ בפרשת 'דברים' תשפ"ג

¹⁶ שמות, ג.ז

¹⁷ שמואל א, א, יא

¹⁸ דברים, יא, כו



וכותב הצדיק על ר.א.ה-

"וקשור לה כתר באות א' הקרובה אליה ובכך יגדל כחה להתגבר כנגד החיצוניים.
ולפרסם ולהראות לעיניהם את גילוי החסד לישראל והוא סוד ה' האחרונה הרומזת על
הגבורה ממש ברזא דרזין "

ראה- ר'-ראש, א' קשורה לכתר, לאצילות, ובסוף יש את האות ה' שהיא ה' תתאה,
הכלי שנותן את הכח לתרגם את כל האור הזה למעשה בעולם.

ז"א המילה 'ראה' מחברת את הראש לאצילות ולכח הכלי. כי התיקון שאתה צריך
לעשות לראיה שלך, זה לחבר אותה (שהראיה היא כידוע בראש, במח ובעיניים)
לאצילות, ולכלי הנכון.

ו- 'ראה' עה"כ=207=אור

שזו ראיית האמת- ראיית האור. ראיית הכתר. ראה-האר.

וכשאין אור, אין 'ראה', אין 'האר', חושך. ארת. אתה הולך לאיבוד. אם זה המצב, תזכור
שהמשחק האמיתי הוא משחק של אותיות- ולכן שים ר.א.ה. לנגד עיניך ותתחבר לזיכרון
הפנימי שלך, לראיה הפנימית, שנותנת לך בהירות ושופכת אור של גילוי, על משחק
התחפושות של העוה"ז. הראיה שמראה לך שכל הפרשנויות שלך של המציאות, הן בסך
הכל תרגום שלך, ואתה הולך לאיבוד בתרגום.

כשלא רואים נכון, כשהולכים לאיבוד בתרגום, כשהיים בתוך עולם של ענפים בלי שום
קשר לשורש- מגיעים למציאות שבה מנתחים היום קטינים בניתוחים לשינוי מין,
ומדברים על מגדר אצל פעוטות בני שלוש.

איך זה קורה? איך זה שלא רק שזה קורה אלא שכל מי שמביע עמדה מתנגדת, מתויג
באופן מידי כ'חשוד' 'פרימיטיבי' ומסוכן? איך זה שאותו פה שזועק זעקות של שוויון,
חירויות הפרט והאדרת הבחירה החופשית, זועק במקביל גם להוקיע, להדיר ולפגוע
באנשים בשל אמונתם הדתית? איך זה שהלקח מהשוואה של אנשים מסוימים, הוא לא
לעמוד על המשמר שלא ירצחו שוב את העם היהודי (כפי שקרה בעקבות לאורך כל
ההיסטוריה); אלא הלקח שלהם הוא הפוך- לעמוד על המשמר שלא נהפוך אנחנו,
היהודים, לנאצים (למרות שדבר כזה לא קרה מעולם בהיסטוריה)? איך זה שמתלבה
בינינו מלחמת אחים, שמאימת לפרק את המדינה שהוקמה כמדינת מגן לעם היהודי,
בעוד שמסביבנו אויבים רבים (שזכויות אדם אינן לנגד עיניהם) שרוצים שוב לכלותנו?

איך זה שלא רואים את הברור מאליז?

כי אין ר.א.ה.

השם הקדוש הזה מדליק לך את האור. מדליק בך את האור. ואז אתה יכול להבחין.



מתוך ראייה לא נכונה, שהיא למעשה הבנה לא נכונה, אפשר להגיע לאינספור פרשנויות מוטעות של המציאות.

דוג' – הפסוק: **וְזוֹשֶׁלֶךְ עֲלֵכֶם שׁוֹנֵא בָּנוּ וְאַהֲבוּ עֲזָרְוּ מוֹסֵר¹⁹**

שימש ומשמש לצערנו הורים כהצדקה להכות את ילדיהם. ששבת הוא כידוע מקל.

אבל למעשה הפסוק מלמד אותנו הפוך לחלוטין, וראיה-הבנה לא נכונה שלו, מובילה למציאות בלתי מתקבלת על הדעת (דעת דקדושה), של הכאת ילד.

למי נותנים מקל?

לאדם זקן.

מדוע?

כדי שישען עליו!

יעקב אבינו אומר בהודיה לקב"ה –

**"קִטְּנֹתִי מִכָּל הַחוֹסְדִים וּמִכָּל הָאֲמוֹת אֲשֶׁר עָלִית אֶת־עַבְדְּךָ כִּי בַמֶּקְלִי עֲבַרְתִּי אֶת־
הַיֶּרֶדֶן וְהָיָה וְעָתָה הֵיטֵבִי לַעֲלֹי מִחוֹזֹת²⁰"**

וכותב רש"י –

"כי במקלי - "לא היה עמי לא כסף ולא זהב ולא מקנה **אלא מקלי לבדו** ומדרש אגדה נתן מקלו בירדן ונבקע הירדן

ומספרים לנו חז"ל, מדוע הגיע יעקב למצב שלא היה לו כלום למעט המקל, עליו הוא נשען. המקל איתו הוא עבר את המצב הכי ירוד בחייו ('במקלי עברתי את הירדן'); המקל שלפי רש"י הבקיע (פרץ, חדר) את ה'ירדן', את המצב הירוד שהיה בו כשהוא בורח מאחיו שרוצה להרגו, אל ביתו של לבן הארמי, מקום של שקר וטומאה.

המקל בשורשו הוא לא מכשול או כלי ענישה, המקל הוא משענת ועזרה.

איך הגיע יעקב למצב של חסר כל?

מספרים ז"ל כי יצחק אע"ה נתן ליעקב רכוש רב, מזון וכל טוב, כפי שעשה אברהם אע"ה, כאשר שלח עם אליעזר מתנות רבות; ואכן רואים שכאשר הגיע יעקב ללבן, חיבקו לבן ונישקו, ומסבירים המפרשים שחיפש עליו את הרכוש.

¹⁹ משלי, יג, בד

²⁰ בראשית לב, יא



אלא שכאשר יצא יעקב אע"ה לדרכו ונודע הדבר לעשו, שלח את בנו אליפו (שהיה תלמידו של יעקב) להרגו. כאשר הדביק אליפו את יעקב, היה מחויב לקיים את מצות אביו, והתלבט בין כבוד אביו לכבוד רבו; ויעץ לו יעקב ליטול ממנו את כל רכושו, שהרי ידוע ש'עני חשוב כמת', ובכך יצא חובת כיבוד שניהם.

ובתוך כל המצב הירוד הזה, המשענת שכותבת התורה שנותרה ליעקב אבינו – הוא המקל שלו, איתו עבר את הירדן.

לכן, מי ש'חושך שבטו', הוא מי שחושך (במובן מונע) מהבן שלו, את התמיכה שלו. ולכן כתוב 'חושך' – ש-ח.ש.ך – משמעו היעדר אור. כי אם אתה לא מהווה משענת לילד שלך, אתה מחשיך את עולמו; מי שלא יודע להיות 'מקל', תרתי משמע, שהוא מחמיר ולא מקל עם בנו, וחושך ממנו את התמיכה שהילד זקוק לה; הורה כזה, שנותן לילד שלו את ההרגשה שהוא לא יכול לסמוך עליו, נקרא 'שונא בנו'; כי הוא לא מצליח לראות את הילד שלו בראיה נכונה – ראייה של אור. אלא הוא בראיה של 'חושך'.

ונכון, שצריך לדעת לשים גבול. לחנך את הילד מצד הגבורה. אבל, מי אמר שגבול חייב להיות באלימות? למעשה, אם לא מדובר על אדם שמסכן את חייו, תוך שהוא נוקט כלפיך אלימות, אסור לך לנהוג באלימות. שאלימות אינה כח אלא חולשה, והיא למעשה, ברוב הפעמים, פשוט שחרור של עצבים פנימיים שיש בתוך האדם עצמו. לא יותר מזה.

אם הורה מכה את הילד שלו, ומוציא באופן הזה את התסכול שלו, הוא צריך להבין שהוא הלך לאיבוד. הוא תועה וטועה בדרך. הוא צריך 'ראה' אחר. לראות את המצבים השונים עם הילד מצד פנימיותם.

לא זיכו אותך בילד כדי שתמחזר עליו את השריטות שלך. ואם זה מה שאתה עושים, תבינו שזה מצב של גלות וצער גדול לשכינה.

ואותו הדבר לגבי מוסדות חינוכיים, מלמדים, רבנים וכל מי שנמצא בעמדה של כח ומרות. זו לא בעיה למצוא את הפסוקים שיכשירו את השרץ, שיסללו את הדרך להיות 'אלים דקדושה'; במקום זה, נדרשת עבודת המידות.

למה זה קורה?

כי אני לא בראיה, שהיא ידיעה, זיכרון.

וצריך להפסיק למחזר משפטים, דוגמות, רעיונות. כי המחזור הזה משאיר אותך בתוך אותו מעגל, שאותו למעשה אתה רוצה לפרוץ. אי אפשר להגיע למקומות אחרים מתוך שימור של אותה הראיה.

ופרשת ראה, מכניסה אותנו תמיד לחודש אלול. לזמן שהוא הזדמנות לתיקון. לראיה אחרת. שהמילה 'אלול' מופיעה בתרגום אונקלוס לפסוק – "שְׁלֹחֵיךָ אֲנָשִׁים וְיָתְרוֹ אֶת־



אַרְץ כְּנָעַן²¹, ומתרגם אונקלוס **"יִתְרוֹ"** (שלתור זה עניין של ראייה. ראיית הארץ. ראיית הארציות) **"יִיאָלְלוּךְ"**²²

ר'אה' במילוי=

ריש= 510

אלף= 111

הא= 6

תזפר= 627=

כי הראיה הנכונה, ראיית האמת, מחברת אותך לזיכרון, לאור (שראינו ש'ראה' עה"כ, דהיינו עם חיבור לכתר=אור), לברכה ולא לקללה.

איזה זיכרון?

כשמכניסים את הנשמה לתוך העולם, מסתירים ממנה את הכל. כל מה שהיא ידעה, כל מה שהיא הסכימה ובחרה לפני שירדה לעוה"ז, מהותה, שורשה, היותה חלק אלוך ממעל – הכל נעלם ממנה.

"..כל נשמה היתה מקודם בריאתה בכלל עצמותו ית', אלא עם הברואה, דהיינו, עם הטבע של רצון לקבל הנאה שהוטבע בה, קנתה שינוי צורה ונפרדה מהשי"ת, שכל עניינו הוא רק להשפיע. כי שינוי הצורה מפריד ברוחניות כמו הגרזן בגשמיות.. ונמצאת הנשמה דומה עתה לגמרי למשל האבר הנחתך מהגוף ונפרד ממנו שאעפ"י שמקודם הפירוד היו שניהם האבר עם כללות הגוף אחד, והיו מחליפים מחשבות והרגשות זה עם זה, אבל לאחר שנחתך האבר מהגוף נעשו בזה שתי רשויות, וכבר אין אחד יודע מחשבותיו של השני וצרכיו של השני, ומכל שכן אחר שהנשמה נתלבשה בגוף של העוה"ז נפסקו כל הקשרים שהיו לה מטרם שנפרדה מעצמותו ית', וכמו שתי רשויות נפרדות הם".

וכשאתה מתחיל את המסע שלך בעוה"ז, שהוא מסע של גילוי האמת בתוך החיעלם, אתה צריך לגלות את הכל מחדש. בניגוד למה שהדמיון מראה לך, אתה לא באמת בורא או יוצר את חיך, אתה מגלה אותם. וזה מסע של ראייה. של חזרה לזיכרון, שממנו תתחיל להבין, מי אתה?

²¹ נְשַׁלַּח לָךְ אֲנָשִׁים וַיְתִירוּ אֶת-אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר-אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֶחָד אִישׁ אֶחָד לְמִטָּה אֲבֹתָיו תִּשְׁלָחוּ וְלֹא נְשִׂיא בָהֶם" (במדבר, יג, ב)

²² "שְׁלַח לָךְ גְּבִרִין, וַיֵּאלֱלוּן יֵת אֶרֶעָ דְּכַנְעֵן, דְּאָנָא יְהִיב, לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל: גְּבָרָא חַד גְּבָרָא חַד לְשִׁבְטָא דְּאַבְהָתוֹהִי, תִּשְׁלָחוּן--כָּל, רַבָּא דְּבַהוֹן"



"..שבכח התורה והמצוות הפך את הרצון לקבל המוטבע בו, אשר הוא שהפריד אותו מעצמותו ית'.
ועשה אותו לרצון להשפיע, וכל מעשיו הם רק להשפיע ולהועיל לזולתו שהוא השווה את הצורה
ליצירה, נמצא ממש בדומה לאותו אבר שנחתך פעם מהגוף וחזר ונתחבר שוב עם הגוף, שחזור
לדעת מחשבותיו של כללות הגוף, כמו שהיה יודע טרם שנפרד מהגוף. אף הנשמה כך, אחר שקנתה
השוואה אליו יתברך, הנה היא חוזרת ויודעת מחשבותיו יתברך כמו שידעה מקודם שנפרדה ממנו
בסיבת שינוי הצורה של הרצון לקבל.. כי אז זוכה לדעת השלמה שהיא דעת אלקית, וזוכה לכל
סודות התורה, כי מחשבותיו יתברך הן סודות התורה"²³

וזה גילוי המקום. מקומו של עולם²⁴. מקום האמת.

ומראה לנו הרמ"ע מפאנו זי"ע ב'מעין גנים' –

מקום = 186

אמת = 441

תזכור = 627

ולמדנו²⁵ ש –

אבא ואמא כשהם פנים לפנים – הם בחיבור, בזכרון.

אבא – חכמה, שם ע"ב (72) – יוד הי ויו הי.

אמא – בינה – שם קס"א (161) – אלף הי יוד הי

חיבור פנים אל פנים = 233 – זכור (וגם 'זיחי אור').

²³ בעל הסולם זצ"ל, מתוך המאמר לסיום הזהר.

²⁴ **"ויפגע במקום"** – ר"ה בשם ר' אמי אמר מפני מה מכנין שמו של הקב"ה וקוראין אותו מקום שהוא
מקומו של עולם ואין עולמו מקומו מן מה דכתיב (שמות לג, כא) **"הנה מקום אתי"** הוי הקדוש ברוך הוא
מקומו של עולם ואין עולמו מקומו"

²⁵ בפרשת 'אמור' תשפ"ג- יום הילולת הקומרנא הק'.

11



"וַיֹּאמֶר בְּשֵׁלָה זֶה הַדְּבָר אֲשֶׁר-צִוָּה יְהוָה תַּעֲלֵיוּ וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּכֹד יְהוָה"²⁷

בפרשת 'שמיני' לא כתוב מה צוה משה, אלא רק 'זה הדבר'. וכותב התרגום יונתן, שהציוי הוא שלא ליפול ביצר הרע.

מה הכוונה שלא ליפול ביצר הרע?

יצר הרע = אתה לא רואה טוב.

ואם אתה לא רואה טוב, אתה למעשה מחמיץ את המשחק האמיתי. וכתוב בפסוק – **"וַיֵּרָא אֲלֵיכֶם כְּכֹד יְהוָה"**. כשאתה רוצה לעשות את 'זה הדבר אשר צוה', תתקן את הראיה שלך. וזו עבודה אישית. אתה זה שצריך לראות את הגילוי שבתוך ההסתר, שכן הכל בידי שמים, חוץ מ'ראות שמים', אותיות 'ראית שמים'.

מה אני צריך לראות?

שלמעשה הברכה והקללה באים מאותו המקום. שהוא 'מקום אמת', בגי' תזכר. תזכר את זה, ותגיע למקום האמת.

ומכיוון שהכל אחד והכל מאותו מקום, כשאתה במבוכה ולא יודע לאיזו דרך לפנות, תזכור שבכל מקום אליו תפנה, שם הויה. ולכן, מה שחשוב הוא לא תוכן הבחירה שלך, אלא הבחירה שלך לקשר את בחירתך אליו ית'. לראות אותו בכל דרך שאתה בוחר. לשים את שמו על כל דרך שאתה הולך בה. להבין שהוא שם, בכל דרך שנראית ללא מוצא, בכל נתיב מסוכן, בכל עיקול, בכל פניה, בירידות ובעליות – הוא שם איתך. ולכן, לא משנה באיזו דרך תלך, מה שמשנה זה שתראה אותו איתך בדרך.

וניתן ללמוד זאת משני סימני הטהרה שנותנת התורה בדגים – סנפיר וקשקשת. נאמר שכל מה שיש לו קשקשים יש לו בהכרח גם סנפיר, ולכן הוא בהכרח טהור. אם כך הרי שדי היה בסימן טהרה אחד – קשקשת. בשביל מה נותנת התורה שני סימנים?

תשובה – " רבי חנניא בן עקשיא אומר, רצה הקדוש ברוך הוא לזכות את ישראל, לפיכך הרבה להם תורה ומצות, שנאמר (ישעיה מב, כא) יי חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר"²⁸

הסנפיר הוא ההגה של הדג, מנווט אותו לכל מיני מקומות. אבל כל עוד יש לו קשקשת הוא טהור, לא משנה לאן יקח אותו הסנפיר. ואלו המצוות שכמו שריון קשקשים, מגנות עליך בכל המקומות שהסנפיר לוקח אותך. הן מצוותות אותך עם הבורא תמיד. בדרך, של הרצוא ובדרך של השוב. והציוות הזו מאפשר לך את הראיה הנכונה, בכל מצב בחיים.

²⁷ ויקרא, ט, ו

²⁸ משנה מבית, ג, טז



ספר דברים נותן לנו מתנות. גילויים. איך לצאת מתוך ראייה לא נכונה שנועלת אותנו בעוה"ז, שלא מאפשרת לנו לפרות. הקב"ה אמר למשה בהתחלה, שאם הוא רוצה להתקרב למקום של קדושה, התנאי הוא –

"וַיֹּאמֶר אֶל־הַתְּקַרֵּב הֵלֶם שֶׁל־נְעֻלְיָה מַעַל רִגְלֶיהָ כִּי הַמָּקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלָיו אֶךְ־מִת־קֹדֶשׁ הוּא"²⁹

כשאתה רוצה להתקרב לקדושה, את צריך להוריד את המנעולים שנועלים (לשון נעל) אותך בתוך ההרגלים הישנים שלך (לשון רגלים). ההרגלים האלו, נועלים לך את האפשרות להתקרב לקדושה. כי בקדושה המושק הוא אחר וההרגלים אחרים.

ומלמד אותנו הצדיק ר' זושא איך לעשות את הבחירה בעוה"ז. אומר הצדיק, תבחר מה שנראה לך ע"פ השכל והלב שלך, אבל שלא תחשוב שזה העניין. העניין הוא שברגע שבחרת, שים שם את שם הוי"ה. שים שם 'ראה' ותראה יחו-ה.

כשתשים, מתוך ראייה פנימית, ידיעה וזיכרון, את שם הוי"ה בדרך שבחרת – דע, שבחרת נכון.

וכותב האדמו"ר מקוזניץ זי"ע, ב'ויחל משה', על תהלים קיט, א – **"אֲשֶׁר־י תַמְיִמִי דָרְךְ הַהֲלָכִים בְּתוֹרַת יְהוָה"**, "אשרי תמימי דרך שהולכים בפשטות ובתמימות כמו ר' זושא.

כותב ה'מאור ושמש', ר' קלונימוס הלוי אפשטיין זי"ע על פרשת 'ויצא' – **"שמעתי מגדולי רבותי כי בנסוע הצדיק ממקום למקום אז השם הוי"ה ברוך הוא הולך לפניו לתור לו את הדרך הנכונה"**.

אומר המאור ושמש, איך הצדיק יודע לאן לנסוע? כי שם הוי"ה אומר לו. מה הוא רואה את שם הוי"ה בדרך? כן. בעזרת מה? בעזרת ראה

ואומר הצדיק, בשם האר"י ז"ל, "שכתוב בספר ישעיהו מג, טז –

"כֹּה אָמַר יְהוָה הִנֵּה אֲנִי בָּיִם דֶּרֶךְ וּבָמִים עֲזִים וְתִיבָה"³⁰

"שבחודש אלול צריך לכוון פסוק זה 'הנותן בים דרך ובמים עזים נתיבה'"

האם אפשר לתת בים דרך? האם ניתן לראות דרך בים?

לא. שאין שום רושם בתוך המים ולא ניכר מקום ההליכה כלל, שכן המים חוזרים מיד ומכסים את הדרך. הדרך נעלמת בים.

²⁹ שמות, ג, ה

³⁰ ישעיהו מג, טז



כפי שכתוב ב'משלי' – "שְׁלֹשָׁה הֵמָּה זָכָלָאוּ מִמֶּנִּי וְאֶרְבַּע [וְאֶרְבָּעָה] לֹא יִדְעֵתִים; דֶּרֶךְ הַנָּשָׂר בְּשָׁמַיִם דֶּרֶךְ זָחֵשׁ עָלַי צֹר דֶּרֶךְ אֲנִיָּה בְּלֵב יָם וְדֶרֶךְ זָכָר בְּעֶלְמָה" ³¹

ה-יָם הוא כינוי למלכות ולבינה. המלכות שהיא העולם התחתון, והבינה שהיא עולם התשובה. ה' תתאה וז' עילאה בשם הויה.

וכשאנחנו במלכות, בעולם העשיה, בעוה"ז, אנחנו מחפשים דרך בים. ובים לא ניתן בראיה חיצונית למצוא דרך. ומסביר הצדיק שהדרך שצריך למצוא בים הסוער הזוה, הדרך שתאפשר לנו את ה-ראיה, היא דרך התשובה.

הראיה הפנימית היא שתביא אותך לזיכרון ולתשובה שהיא הדרך.

"שכל חמישים שערי תשובה נקראים דרכים; שע"י התשובה בלב שלם יכול אדם למצוא את הנתיב ששייך לו ללכת בדרך ה' באמת".

וזו הסיבה שאנחנו קוראים את פרשת 'ראה' עם כניסת חודש אלול, שהוא חודש התשובה. כי בים החשוך הזה, אנחנו צריך לראות ראייה פנימית, כדי למצוא דרך. והדרך היא דרך התשובה.

והחשיבות למצוא את הראיה הנכונה, ראייה של גילוי, היא כדי להצליח לא למחזור, שוב ושוב, את השריטות, אלא להגיע למקום אמיתי של תיקון.

ואומר ה'מצודות דוד' –

"שמורה על כח התשובה שיכולים לשוב בתשובה גמורה, באופן שהדרך הקודם שהיית בו (חלא טובה) לא ניכר בכלל".

זאת אומרת, נכון שמצד אחד, היעדר זיהוי הדרך בים מקשה על מציאתה. דהיינו בעוה"ז, קשה לנו למצוא את הדרך. אבל, וזו מתנה גדולה ביותר, העובדה שאנחנו ב'ים' המלכות, מאפשרת לנו תשובה. יש לך את הכוח של המלכות, לחזור בתשובה. ומכיוון שאתה ב'ים', יש לך את האפשרות, על ידי חיים (ואין מים אלא תורה) למחוק את כל הדרכים הלא נכונות שהלכת בהן. לא על ידי ראייה חיצונית, שלא מסייעת כידוע במציאת הדרך ב'ים', אלא על ידי ראייה פנימית, של זיכרון ותשובה.

וזה עניין חודש אלול. והסוד של חודש אלול, הוא 'ראה'.

ומלמד אותנו האר"י הק', שאם אדם רוצה לצאת מהדין, הוא צריך לראות את שם הויה – ס"ג (יוד הי ואו הי) ושם אחי-ה במילוי יודין (שם קס"א – אלף הי וז הי) מאירים בשם

³¹ משלי ל, יט



שלו. שאם ניקח את גי' שם ס"ג - 63 + גי' שם קס"א - 161 = 224 = דרך = פעמיים בקי (בקי ברצוא ובקי בשוב).

השם שהוא השם של ספירת הבינה, עולם התשובה-שם ס"ג; יחד עם השם שהוא השם של הגאולה, 'אחי-ה', במילוי יודין. שהתשובה מביאה את הגאולה והגאולה היא התשובה.

"וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל־מִשְׁלַח אֱלֹהִים אֶשֶׁר אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר כֹּה תֹאמַר לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל אֱלֹהִים שְׁלַחְנִי אֵלֵיכֶם"³²

שם 'אחי-ה' - "אנא זמין למהוי" - הוא עומק התשובה - כשאדם אומר אני אחיה למרות הכל. במקום הזה, בים הס"א, "זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדלות"³³ כשאני לא רואה נכון, תועה ומועה. מבקש עזרה. ברגע זה ממש אני מוכן להתהוות מחדש, להיות 'אחיה', בלי יאוש. כאילו עכשיו נולדתי.

ואומר האר"י הק' זי"ע, ששני השמות האלה, הם אור וכלי גם יחד. ששם הויה הוא אור, אבל במילוי יודין (שם ס"ג) הוא עולם הבינה-הכלי; ושם אחי-ה הוא אור הכתר, אבל הוא גם שם הויה בספירת הבינה, שהיא כלי.

ובשילוב שני שמות אלו - אור וכלי - אפשר לצאת מהדין. שהדין הוא שאתה עכשיו נמצא במצרים ולא רואה את הגאולה, כי היא עתידית 'אחיה'.

למה אני לא רואה?

כי הראיה שלך היא חושית, מוכוונת לתדר העוה"ז, לתדר של הזמן; ואז אתה נופל בדימויות ובתחושות ובסרט של העוה"ז. בתדר הזה אתה לא מצליח לראות אותו במצרים, ונראה לך שרק מוסיפים תבן על עבודתך, ואתה לא מוצא את הדרך.

אומר לך הבורא, תבין, אני פה ושם. אני בעבר, בהווה ובעתיד - אני 'הויה', ואני 'אחיה'. אל תדאג, גם אם אתה לא רואה עכשיו, תבחר שתהיה כך תמיד תקוה (לשון קו) שתחבר אותך תמיד לגאולה.

וזה **"הַלֹּחֶת בַּיָּם הָרָף"**.

כשאתה בדרך שלך, אם השמות הק' מאירים לך ובך, אתה בדרך הנכונה.

³² שמות ג, יד

³³ תהלים, קד, כה



כי את כל חוסר הסדר שאתה רואה במציאות החיצונית ומוצא בתוכך, אתה יוצר. בבחירה שלך לתרגם את הדברים שאתה רואה כך או אחרת. בספק התמידי שמלווה אותך, האם בחרתי נכון? בהרגשה שאולי אתה מחמיץ אפשרויות אחרות³⁴

כשאתה עומד בפני בחירה, בפני הזדמנות, בפני פגישה חשובה וכו' תתחבר לאמת. כי מה קורה? אתה נכנס לפגישה ואתה משחק את הפגישה. אתה נכנס עם כל מה שיושב לך בראש שכל נכון וצריך לעשות כדי להגיע למטרה שלך, ובין כל המניפולציות והתיאוריות והעצות היעוצות, אתה הולך לאיבוד.

ואומר לך האר"י הק', שלמעשה כל מה שיקרה מולך תלוי בהארות הפנימיות בתוכך. תעבור לאותיות, לעצמות, במקום להסתבך שוב ושוב בענפים.

הבעיה היא שאנחנו לא מאמינים בזה. זה נשמע מידי מוזר, משונה, לא הגיוני. אנחנו לא מאמינים שזה עובד. שככה זה עובד.

למה אני לא מאמין?

כי מה שמנהל אותך זו הפוליטיקה החושית של החיים שלך. אבל זה לא המקום הנכון, זה לא מקום אמת, גי' 'תזכר'. זה מקום של שכחה. כשתבנה סוף סוף דרך נכונה, לא ישנה לך מה המשחק בפניו אתה עומד בעוה"ז, כי אתה לא בתחפושת, אתה באמת. וחודש אלול זו ההזדמנות – להיות באמת.

מסביר האר"י הק' זי"ע, בנוגע לטבילות הגברים בחודש אלול, שהן יג' טבילות שנוספות על הטבילה הרגילה בכל יום. שלושת שמות הקודש של יחודי הטבילות הם –

³⁴ מאז שנת 2013 נכנס המושג **FOMO** (Fear of Missing Out) למילון אוקספורד לאנגלית, ופורסם במאמרים אקדמיים החל משנת 2000. המונח מתייחס לפחד מהחמצה, או חרדת החמצה. תחושה שתמיד יש משהו יותר טוב. תחושה או תפיסה שאחרים חיים טוב יותר ממך. מה שמוביל לרגשות קנאה ומשפיע על ההערכה העצמית. מחקרים מראים כי FOMO מובילה לחוסר שביעות רצון קיצוני, עם השפעה מזיקה על הבריאות הגופנית והנפשית - שינויים במצב הרוח, בדידות, תחושת נחיתות, רמות מוגברות של שליליות ודיכאון ועוד. הטענה היא קרוב לשלושה רבעים מאוכלוסיית הבוגרים הצעירים סובלים מהפרעה זו, שמתבטאת ונמצאה קשורה לשכיחות הולכת וגוברת של הפרעות חרדה, דיכאון, תחושות ריקנות, ניתוק והתבודדות ובאופן כללי, אומללות כרונית. הבעיה עם תחושות אלו, היא שהן מנציחות את עצמן, שכן הן מונעות מהאדם להתמסר לבחירותיו, מה שהיה מאפשר לו להפיק את המיטב מכל מצב.



א ה י ה

י ה ו ה

א ד נ י

= 112, יב"ק, יהוד ברכה קדושה

טבילה 1- א' דשם אחיה עם י' דשם הויה

טבילה 2- י' דשם הויה עם א' דאדנות

טבילה 3- ח' דשם אחיה עם ח' דשם הויה

טבילה 4- ח' דשם הויה עם ד' דשם אדנות

טבילה 5- י' דשם אחיה עם ו' דשם הויה

טבילה 6- ו' דשם הויה עם נ' דשם אדנות

טבילה 7- ח' דשם אחיה עם ח' דשם הויה

טבילה 8 - ח' דשם הויה עם י' דשם אדנות

טבילה 9- שלישא אנכית ראשונה- איא

טבילה 10- שלישא אנכית שניה- החד

טבילה 11- שלישא אנכית שלישית-יונ

טבילה 12- שלישא אנכית רביעית- החי

טבילה 13- היא טבילה של ראיית שלושת השמות- 'אחיה, יהו-ה, אדני' יחד.

כל השלישיות של הטבילות³⁵ גי' - 112,

הטבילה האחרונה היא גם גי' - 112

112+112= דרך



באמצעות הטבילות והיהודים אתה מקבל כח של טהרה למצוא את הדרך הנכונה.

ומה לגבי שמונה הטבילות הראשונות שהן רק צמדים?

אם מחברים את כל הצמדים יחד מקבלים **138 = חק"ל**. חק"ל תפוחין קדישין. כח הכלי. דהיינו הטבילות נותנות לך דרך וכלי. הדרך למטה, כשלמעלה הכלי מוכן.

בספר 'מנורת הזחב', פרשת שמיני כתוב –

וכשנסע ר' זושא בדרך " והיו מפוצלים נתיבות לכאן ולכאן, ולא ידע לאן לפנות. לקח הציצית בידו ויחד שמו יתברך ואמר "זה הדרך לכו בו"

שנכתב – "וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִת וּרְאִיתֶם אֹתוֹ וְזָכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִגְדְּלוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶּם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אֵתֶם זֵנִים אַחֲרֵיהֶם"³⁶

כל מה שר' זושא עשה, זה ראה את פתיל התכלת, שמעורר את הזיכרון (לאשה שאין פתיל תכלת מספיק לומר את הפסוק ולחשוב).

הוא עשה 'ראה'. ראייה פנימית של זכירה. ולכן, כל דרך בה הלך, היא הדרך הנכונה.

וציצית לשון הבטה (להציץ), מציץ מן־החרקים³⁷. והוא רמז למה שכתבו הספרים הקדושים והובא ג"כ בספר 'אגרא דפרקא' אות מ"ד, שהשם ר.א.ה מע"ב שמות הקדושים הוא מסוגל להצליח בדרך. ועל ידי הבטה בפתיל התכלת בציצית מתעורר למעלה מידה של שם זה ר.א.ה.

כלומר מי קובע מה הולך להיות בסוף הדרך? אתה. אתה קובע.

זה בכלל לא משנה באיזה משתי הדלתות שפניך תבחר.

אתה יודע למה?

כי מאחורי הדלת אין כלום.

שדרך היא אחרת ממה שהתרגלנו ב'עץ הדעת'. כי ב'עץ חיים', אני מחליט על איזו דרך שנראית לי, אני שם עליה את שם הויה, ואומר –

"זה הדרך לכו בו"

³⁶ דברים, טו, לט

³⁷ "דומה דודי לצבי או לעפר האילים הנהגה עומד אחר כְּתִלְנוּ מִשְׁגִּיל מִן־הַחֲלָלוֹת מִצִּץ מִן־הַחֲרָקִים" (שיר השירים, ב, ט)



כי מה שתשים עליו את שם הוי"ה, זו הדרך תמיד.

ועל זה אמר רב זושא זצ"ל – שאליהו הנביא אמר לעם במלכים א' – "על-מנתי אתם פסזים על-שתי הסעפים" –

"וַיֵּשׁ אֶלְיָהוּ אֶלְיָהוּ אֶלְכָּל-הָעָם וַיֹּאמֶר עַל-מַנְתֵּי אַתֶּם פְּסָזִים עַל-שְׁתֵּי הַסְּעָפִים אִם-יְהוָה הָאֱלֹהִים לָכֵן אֲחֻרָיו וְאִם-הַבָּעַל לָכֵן אֲחֻרָיו וְלֹא-עָלָנוּ הָעָם אִתּוֹ דָּבָר"³⁸

וכותב ר' זושא מאניפולי, בספר 'מנורת הזהב', מהם אותם "שתי סעפים", שאנחנו פוסחים עליהם – ואומר שהם שני סעיפים בשו"ע –

סעיף א' – "שויתי יהוה לנגדי תמיד כי מימיני בל אמוט"³⁹

סעיף ב' – "בכל דרכיך דעהו והוא יישר ארחתיך"⁴⁰

אם אתה לא יודע באיזו דרך ללכת, איפה הברכה ואיפה הקללה? זה רק כי פסחת על 'שויתי' ו'דעהו'. שאם היית שם שם הוי"ה לנגדך תמיד, לא היה לך קושי באיזו דרך לבחור, שהרי 'בכל דרכיך דעהו'. בכל דרך ודרך שאתה הולך בה, מה שמשנה זה – "דעהו". דעהו באותה הדרך ממש. על ידי שם ר.א.ה.

אבל אם לא תזכור את שני הסעיפים האלו, אלא תפסח עליהם – יהיה לך קשה להבחין בחשכת העוה"ז, בין ברכה לקללה. והסיבה שאתה פוסח על שני הסעיפים הללו, היא השכחה. אמר בעל הסולם, זי"ע –

"תיקנו ברכת 'שהכל ברא לכבודו' לפני ברכת 'יוצר האדם', כי בלי הקדמת 'שהכל ברא לכבודו', היתה ברכת 'יוצר האדם' ברכה לבטלה, כי חז"ל אמרו 'נח לו לאדם שלא נברא'. אמנם בשביל כבוד הבורא יתברך כדאי לאדם להבראות.. אף לנשמת משה רבנו ע"ה לא היה כדאי לבוא לעולם הזה אם לא בשביל כבוד שמים"⁴¹

שכחת שבאת לפה לסיבה אחת – לכבוד שמים.

כשנכנסת לגוף ולהעלם, שכחת. ובתוך השכחה הזו, אתה יכול לצרף את כל הצירופים הלא נכונים.

³⁸ מלכים א, יח, כא

³⁹ תהלים, טז, ח

⁴⁰ רל"א שערים. פנים ואחור. כשלוקחים את האות א' עם כל אות בא"ב צמדים של אותיות. נגד כיוון השעון מא עד ת' מקבלים – 231 קוים, רל"א שערים.

⁴¹ משלי, ג, ו

⁴² מתוך 'וילקט יוסף'



אם הצירופים אצלך הם צירופים של 'עין הדעת', של 'מקריית', אתה לא תבין למה הגעת למקום הזה עכשיו? למה פגשת את האדם הזה, התחתנת עם האישה הזו, 'התגלגלת' לעבודה הזו וכן הלאה... והמקסימום שתגיע אליו, זה לתת מתוך עצמך סימנים שונים במציאות. העניין הוא שהסימנים שאתה מחפש, הם אלו שתמצא. ולכן, הדרך הקצרה ביותר להגיע ליעד, שהוא למצוא אותו יתברך, היא לחפש אותו במציאות. כי מה שאתה מחפש, זה מה שתמצא.

"כל דבר שאדם מבקש מהבורא ית' דנים בשמים אם ליתן לו או לא, חוץ מיראת שמים, שאם מתפלל על יראת שמים מוכרחים ליתן לו"⁴³

וכשתהיה במקום של 'בכל דרכיך דעהו' ותשים אותו על הדרך שלך, אזי בוודאי שתהיה בברכה ולא בקללה.

ואומר הצדיק – "זה הדרך לכו בו". ולא אומר "לכו בה"⁴⁴.

ש – "זה הדרך לכו בו" = 306 = עולם במילוי (עין ויו למד מם) = אשה

את הדרך אתה מחפש בהיעלם של העולם, בחשכת גלות הנשמה. ואומר ר' זושא, שאם תשים את שם הויה על הדרכים שאתה הולך בהן בעולם, אז "זה הדרך". וזה גם גי' אשה, שהיא המזל של חודש אלול, החודש שבו אתה צריך למצוא את הדרך.

וְהָיָה כִּי יָבִיֵאֵל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ אֶל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־אַתָּה בָּא־שָׁמָּה לְרִשְׁתָּהּ וְנָתַתָּה אֶת־הַבְּרָכָה עַל־הָרָחִים וְאֶת־הַקְּלָלָה עַל־הָעֵיכָל⁴⁵

מדוע מחבר אותנו הקב"ה להרים האלו?

ישנן סיבות שונות, ניכנס לחלק מהן הקשורות לאותיות ולמספרים.

על הר עיבל עמדו – ראובן, גד, אשר, זבלן, דן, נפתלי

על הר גריזים עמדו – שמעון, לוי, יהודה, יששכר, יוסף ובנימין.

(* שמות השבטים כתובים כפי שהם כתובים בתורה)

⁴³ 'אוצרות הסולם', שנא

⁴⁴ המילה 'דרך' יכולה לשמש גם בלשון זכר

⁴⁵ דברים, יא, כט



זאת אומרת שעל הר עיבל שמו את 'המקופחים' (כנות השפחות, ראובן שניטלה ממנו בכורה וכהונה, וזבולן, שנשלח לעבוד בעבודת העוה"ז כדי לפרנס את יששכר שילמד תורה) ועל הר גריזים את ה'מצליחנים'.

מה זה איפה ואיפה? למה החלוקה הזו? וגם למה להעלות אותם על הרים?

קללה + עיבל = 277

ברכה + גריזים = 487

אומר בעל מגלה עמוקות⁴⁶, אופן קמ"ח, לגבי המספר **277** שכתוב במסכת שבת, דף קנה, ב- **'לית עתיר מחזירא, ולית עניא מכלב'**. דהיינו, אין יותר עשיר מחזיר ואין יותר עני מכלב⁴⁷.

⁴⁶ קמ"ח א

⁴⁷ במסכת שבת (דף קנ"ה:) על פסוק (משלי כט ז) יודע צדיק דין דלים, לית עתיר מחזירא, ולית עניא מכלבא. הענין שנים אלו הם כחות של עשו שיניקתו מן כלב, כמ"ש לעיל (אופן ק"מ), וגם נמשל לחזיר, כמו שנאמר יכרסמנה חזיר מיער (תהלים פ יד). וכתב בכנפי יונה חלק ד' שסוד החזיר שהוא מפרס פרסה (ויקרא יא ז), על שם ענין גדול שזה סוד שנקרא עשו בזוי אתה מאוד (עובדיה א ב), על הצינור שבבושט החזיר, שהיא בקליפה הצינור העליון לקביל צנור העליון שבקדושה, אשר עליו אומר שר שלנו שהוא מיכאל אין כאל (דברים לג כו). לדעתי זה סוד ויבז עשו את הבכורה (בראשית כה לד), ומתרגמין ושט. כי הבזיון הגדול של עשו הוא שנדמה לחזיר, ושם בושט צינור העליון שלו הוא סוד הבזיון הגדול, ולכן אמרינן בתענית. כשחזירים מתים מתריעין על הדבר, פי שבני מעים שלו דומין לבני מעים של אדם, כי באמת הוא אדם רע בליעל כחו של עשו, ולפי שעל שר של עשו איתמר בדניאל (ז ח) על חיות רביעא, אלו עינין כעינין אנשא, ואמר ר' יוחנן זו מלכות הרשעה שמכנסת עין רעה בממונו של אדם (כדאיתא ב"ר פ"ו ו'). כי הוא רע עין, מטעם זה שר של עשו שהוא מלאך המות מלא עינים (ע"ז כ' ע"ב), לכן הרוצה להמית חזיר לכהיין לעיניו, כי חיייו של חזיר תלוין בעינים, והיא הקליפה יותר הקשה, וכן חזיר בגימטריא קליפה, ולכן ע' של חזיר מיע"ר תלויה, וימנע מרשעים אורם (איוב לח טו) גם כן עי"ן תלויה. וחוזר ומפרש על מי רמז ע' תלויה, על עשו שמתחיל שמו בעי"ן שתלוי בו ע' קליפות, כדאיתא במדרש (ב"ר פס"ג ח') שלכך נקרא עשו, ע' שוא, הא שוא בראתי בעולמי, שהוא כתנות עור בע'. אחר שחטא אדם הראשון שהיה מתחלה כתנות אור בא' (זוהר ח"א ל"ו ע"ב), אבל ע' של רשעים מנעו אורם שהוא בא', "זרוע רמה תשבר" ר"ת זר"ת, זה עשו שהוא הקטן שבאצבעות היד, שהוא סוד יד שהמרכבה נמשלה ליד, ישראל הם גודל שהוא נפרש מן ד' אצבעות, כן ישראל נפרדים מן ד' אצבעות שהם ד' מלכיות, וזרת הוא הקטן לקביל עשו. וזה סוד ונתנך ה' אלהיך עליון (דברים כח א), דרש במדרש עליון שהוא גדול בלשון יוני, שישראל הם גודל, וכשחוטאין נהפכת היד ויבא עשו אצבע קטן למעלה, ונתקיים קרא אך בי ישוב יהפוך דו כל היום (איכה ג ג), ובא הזרת למעלה, ולכן דרשו רז"ל (במ"ר פי"ט כ"ד) על זרת, שהוא מסבב את הר שעיר זרת שהיתה זרת אדם ארכו, זרת דייקא, שכן עשו הוא זרת, ולכן לעתיד לבא יקבלו מכולם קרבנות חוץ מן עשו (שמו"ר פל"ה ה'), שהוא זר"ת דייקא "זבח" רשעים "תועבה (משלי כא כז). והנה כשאנינה זוכה הנשמה, אזי היא באה בד' כחות הטומאה, שהם גמל, שפן, ארנבת, חזיר, וסוף דרגא הוא חזיר שהוא כחו של עשו, רש ועושר אל תתן לי הטריפני לחם חקי (משלי ל ח), רמז על תריין דרגין אלו



למה?

כי החזיר אוכל הכל ובכל מקום ימצא את מזונו, והכלב תלוי בבעליו וכל הזמן מתחנן אליו. הכלב כל הזמן מרצה את הבעלים כדי שיתן לו מזונו. ומי שנמצא בריצוי הוא נקרא עני.

אומר בעל מגלה עמוקות כי החזיר והכלב הם הכוחות של עשו, שיניקת עשו מן הכלב וגם נמשל לחזיר. והם נקראים כח עשו. ש-

"כח" ר"ת - כלב, חזיר

ו- **'כח רע' ר"ת - כלב חזיר רש עשיר -** שחכלב הוא כאמור, רש (=עני) והחזיר עשיר.

כלב = 52

חזיר = 227

= 277 = קללה+עיבל

על הר עיבל יש את הקללה, שני הכוחות **כלב+חזיר**. ולכן שם ה' על הר זה את מי שיש להם את הכח להילחם בשתי הקליפות האלו.

עיבל=112=יבק= אחיה, יהו-ה, אדנ-י.

על הר עיבל שם ה' את מי שמסוגל לעבור את מעבר יבק, באמצעות יחוד ברכה קדושה, מי שמסוגל לשים על הדרך שלו בעוה"ז (שם אדנות) את שם 'אחיה' ושם 'יהו-ה', כפי שלמדנו לעיל.

אבל מהיכן הכח של שבטים אלו דיוקא? נשיב מיד בחמשך.

של עשו שהם כלב וחזיר, שעליהם התפלל דוד הצילה מחרב נפשי מיד כלב יחידתי (תילים כב כא), ועל זה אמר רש ועושר אל תתן לי, על אלו השנים התפלל שיציל נפשו מיד כלב, דהיינו כשתצא נשמתו מזה העולם, יציל נפשו מחרב שלא יהיה מיתתו על ידי כלב שהוא עני, דלית עניא מכלבא, עליו קאמר רש, ואחר כך כשתצא נפשו שלא יבא להתגלגל בתוך ד' חיות הטומאה שסופן חזיר, עליו קאמר ועושר דלית עתיר מחזירא, והכונה שהתפלל על יציאת נשמתו מן העולם הזה ועלייתו אחר כך, ועל שניהם אמר רש ועושר אל תתן לי, לבא אל תרין דרגין אלין שהם דרגא של עשו, ובמה ישמור את עצמו שלא יבא לידי כך, לזה אמר הטריפני לחם חקי.."



באגרא דכלה, לר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, כותב כי התורה מתחילה באות

בית (= 412) ונגמרת בלמד (= 74)

בית+למד עה"כ = 487 = גרזים+ברכה

יוצא שעם ישראל מתחלק ללוחמים, ולכאלה שהם כלי לברכה.

איזה כוח יש לאלו שעל הר עיבל?

הגוי' של כל השבטים שעומדים על הר עיבל היא **1486**.

שזה עה"כ – אלף+ 487

זאת אומרת שלשבטים שעמדו על הר עיבל היה בשם שלהם את כוח האלף (אצילות, כתר), וכן את כל כח הברכה של השבטים שעמדו על הר גרזים (487).

הם עומדים על הר עיבל כי הם, בשמות שלהם, יכולים להעביר את הברכה שיש בהר גרזים להר עיבל (!). ובכך אפשר לראות מראשית אחרית. הם נקראו בשםם ביום היוולדם, כי זה הכח שקיבלו מהבורא. כח האותיות שבשמות שלהם, להעביר את הברכה ביום פקודה, מגרזים לעיבל, כדי להצליח ולנצח את כח עשו שעל הר עיבל.

והשבטים שעמדו על הר גרזים, הם מחוברים לכח של בית למד – כל. כח התורה כולה, שעומדת מול הקללה של עיבל.

למה הם שם? על ההר הזה? בדרך הזו?

כי שם הם צריכים להיות. זו הדרך שלהם. זה כתוב בשמות שלהם. הם יכלו להתמרמר, להיפגע וכו', אבל זה לא היה משנה כלום, כי זה בשמות שלהם.

במקום להתמרמר, יש להעמיק לסוד המציאות שמוציא הבורא, כדי לנסות ולמצוא את הטוב החבוי. הסרט לא ישתנה כי אתה מתמרמר, מתאונן, מתלונן ובוכה בכיות של חינם. במקום לנסות במאבק אבוד מראש לשנות את הסרט, תשנה את התרגום שלך. את ה-רא'ה'.

בין אם אתה מרגיש שאתה על הר עיבל, ובין אם אתה מרגיש שאתה על הר גרזים, יש לך את הכח, כך או כך, להילחם ב'כח עשו', בקליפות. כי אם אתה במקום הזה, בניסיון



הזה, זה לא מקרי. אינסוף ברוך הוא, בוראך, שם אותך שם, בתכנון מוקדם, עוד בטרם נוצרת –

"בְּטָרִם אֶזְרֹךְ אֶתְּךָ בְּכֶטֶן יְדֹעֶתְךָ וּבְטָרִם תֵּלֵא מִרְחֹם הַקֹּדֶשׁ עִתֶּיךָ זָבִיא לְגוֹיִם זִתְתִּיךָ"⁴⁸

ג' כל השבטים שעמדו על הר גריזים = שמעון, לוי, יהודה, יששכר, יוסף בנימין = 1680.

אלף + 680.

680=צנצנת – שהוא שם הפרנסה= חמש פעמים שם 'אהו-ה' במילוי אלפין.

אלף הא ואו הא

אלף הא ואו הא

אלף הא ואו הא

אלף הא ואו הא

אלף הא ואו הא

=680= צנצנת

יחוד הפרנסה, 'צנצנת' של הקומרנא הק' –

יהו-ה ע'ב אלהי-ם

יהו-ה ע'ב אלהי-ם

יהו-ה ע'ב אלהי-ם

יהו-ה ע'ב אלהי-ם

=680= צנצנת

⁴⁸ ירמיהו, א, ה



מלמד אותנו בעל 'אגרא דכלה', שהשבטים שעל הר גרזים, נותנים לנו את שמות הפרנסה.

ומה עוד הם נותנים?

אור גדול.

שכל שמות השבטים שעל הר גרזים, עה"כ = אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם (שם כ"ב) = 1681.

שם כ"ב (שם בן כ"ב אותיות) יוצא מתוך כ"ב האותיות הראשונות בברכת כהנים⁴⁹

"טוב לומר בשעת ברכת כהנים כשאומר הש"ץ פסוק יברכך וכו' אל נא קרב תשועת מצפיד, וכשאומר פסוק יאר וכו' לומר פחדך סר תוציאם ממאסר, וכשאומר פסוק ישא וכו' יאמר פדה סועים פתח סומים ישעך מצפים. דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמוך ה' מפלתני. ויכוין בר"ת בשם של כ"ב. אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם, צרור המור פ' נשא ושל"ה, מ"א סק"ג. סו"ב או' ג' בי"ע"

(כף החיים על שולחן ערוך אורח חיים קכ"ז:כ"א)

מה יהיה הכלי?

אחוריים דשם אדנות (א, אד, אדנ, אדני) שזה כלי ענק כנגד אור גדול.

שכפרשת 'ראה' יש 126 פסוקים כנגד – א, אר, אדנ, אדני

כי הפרשה הזו עיקרה המצוות שצריך עם ישראל לקיים בארץ ישראל. שארץ ישראל היא הכלי דקדושה. ועם ישראל מקבל בפרשת 'ראה' את המצוות שיאפשרו לו לבנות בארץ ישראל כלי דקדושה, שיוכל להכיל את כל האור.

מובא בספר יצירה וכן בספר 'מבוא לחכמה הקבלה', חלק א', שער ז, פרק ח' –

שחותמו של הקב"ה הוא 'יהו'. יהו (משבע אותיות מרגלן) – זה רק אור. שם הויה כלי ה- ה' האחרונה, כלי הכלי.

וכתוב שלקח הקב"ה את חותמו – 'יהו', ופנה לכל אחד מששת צדדי העולם. ובכל צד חתם את חותמו בצירוף שונה. סה"כ שישה צירופים של השם 'יהו'.

יהו=21.

⁴⁹ בראש השנה מכוון בעל התוקע בשם זה



21 כפול 6 (ששם את שם 'יהו' על שש קצוות העולם) = 126

כך ש-126, מספר הפסוקים בפרשת 'ראה', הם כל האור ('יהו' כפול 6) וכל בח הכלי (אחוריים דשם אדנות). כי כל האור וכל הכלי הוא ב'ראה' שלך. שתהפוך הראיה החיצונית לראיה פנימית, ראית השורש. ו-זה הדרך לכו בו'.

"..ולא זו בלבד שאין לרע כל שורש, אלא אף זו שגם בכל מציאותו הזמנית שהיא לצורך תפקיד הבחירה, הוא משועבד בעל כורחו אל שורשו בקדושה. אם כן, תיכף בראיית שורש הטוב האמיתי שבכל דבר וחיבורו לנצחיות, שהוא עניין עבודת הבחירה בטוב, מתהפך הדבר לטובה. כן מפורש בספה"ק קדושת לוי (קדושה רביעית-פורים) וז"ל: וכל הדברים אשר ברגע נראין לדבר רע, כשישמח בה ויאמר גם זו לטובה, יתהפך לטוב ולא יפחד משום דבר..שכל הדברים אף על פי שנראים רע, אין הכוונה רק טוב ואין שום רע, כי הכל מהבורא ברוך הוא המלך הטוב וכו'".

היינו מפורש בדבריו שעל ידי חיבור הענף לשורשו הוא מחויב להתהפך לטוב..

כאשר יעמיק במחשבתו ויתבונן בשורש כל רע הבא אליו, ישכיל להבין כל דבר ממנו לעניינו, מה רוצה ה' ממנו בכל זה. ובהיות שמאמין ששורש הדבר הוא לטובתו, לא יפחד ממנו, אלא יתקן דרכיו וימלט מן הצער. ולא עוד, אלא אפילו כאשר לא הספיק עדיין לתקן כל זה, בכל זאת, על ידי עצם האמונה וחיבור הדבר לשורשו, תיכף יועיל בכך להפך הדבר לטובה"

(בעל הסולם, הקדמה ערוכה לספר הזהר)

ברוך ה' לעולם אמן ואמן!